

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 30. Ordinatio S. Martini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Itaque duo Imperatores exercitium Idololatriæ in Oriente, & in Occidente tollerabant. A. C. 370.

§. XXX.

Ordinatio S. Martini.

EO potentius in Galliis Idololatriam expugnabat S. Martinus. Sede Turonensi vacante ob viri virtutem, & miraculorum claritatem in Episcopum exoptabatur; sed cum scirent, difficillime ex suo Monasterio protrahi posse, quidam civium, Ruricius nomine, fingens, uxorem suam cum morte luctantem, & genibus ejus affusus, obtinuit, ut exiret; egressum civium turbæ, quæ in insidiis steterant, in via occupant, & in civitatem Turonensem deducunt; quo non ex illa tantum Regione, sed ex finitimis quoque urbibus innumerabilis multitudo populi confluxerat, ut ipsius Electioni adessent. Omnes Episcopatu dignissimum censebant, si parvum numerum adversantium, etiam quorundam Episcoporum excipias; dicebant enim, hominem esse oris propemodum contemnendi, capillis impexis, vestitu sordido; populus vero talia objicientes ridebat, atque ea ipsa in Martini laudem credere existimabant. Populi opinionem inexpectatus casus firmavit; cum is, quem ea die Lectoris officio fungi oportebat, per confertos

*Sev. Sulp.
c. 7.*

unibicM.2

Sæculum IV. fertos populi globos penetrare non pos-
A. C. 370. set, proximorum quisquam, arrepto Pfal-
 terio, occurrentem primo versum legit,
 eratque ille ex psalmo octavo: *ex ore in-
 fantium perfecisti laudem propter inimi-
 cos tuos, ut destruas inimicum, & defen-
 sorem;* nam tunc vox defensor legeba-
 tur, cum hodie legatur: inimicum, &
 ultorem. Is autem, qui Electioni S. Mar-
 tini maxime adversabatur, erat quidam
 Episcopus, nomine Defensor; credidit
 omnis populus, ipsum per hæc verba fu-
 isse denotatum, & Deo ita disponente
 hunc textum lectori primo factum fuisse
 obvium, ut Dei voluntas agnosceretur.
 Exoritur applausus, quo viri Sancti Ad-
 versarii non parum confusi.

S. Martinus eandem quam prius
 Episcopatu suscepto, vitæ rationem tenens,
 corde humilis, vestitu pauper, maxima
 nihilominus apud omnes auctoritate
 vigeat. Postquam aliquamdiu in
 cellula prope Ecclesiam habitasset, multum
 ob populi ad se venientis frequentiam
 non ferens, Monasterium condidit extra
 civitatem duobus milliariis distans,
 quod hodieque subestens, Majus-Monasterium
 dicitur; temporis locus erat desertus
 hinc præalta, & abrupta rupe, illinc
 Ligeri amnis inclusus, qui non nisi
 per angustum callem adiri poterat;
 ibi cellulam ex ligno structam

structam habebat S. Episcopus, pluresque alii fratres; plerique vero eorum in fo-
 veis, quas excisa rupe sibi paraverant, habitabant, atque una earum nostris temporibus ostenditur, quam, S. Martinum incoluisse, ferunt. Octoginta circiter Discipulos numerabat, nullus quidquam sibi proprium possidebat, nulli res vendere, aut emere licebat, quod plerique alii Monachi faciebant. Nullum erat opus manuum præter librorum descriptionem, cui tantum juniores applicabantur. Seniores orationi vacabant. Raro e cellis egrediebantur, nisi ut in oratorio congregarentur. Omnes simul manducabant post tempus jejunii, id est, vespere. Vinum non bibebant, nisi gravi infirmitate pressi. Plerique tunica e pilis camelorum ruditer textis tegebantur, crimen erat delicatius vestiri, quamvis inter eos invenire esset nobili genere ortos, & tenere educatos. Plures ex iis sequenti tempore ad Episcopatum assumpti; nulla enim erat Ecclesia, quæ non Pastorem in Monasterio S. Martini formatum cuperet.

Non multo post suam ordinationem tempore S. Martinus negotii causa ad aulam Imperatoris Valentiniani, qui ple-
 rumque in Galliis morabatur, profectus est. Imperator præsciis, S. Martinum venire, ut peteret, quod ipse non concessu-

Sæculum IV.
 A. C. 370.

Sulp. dial.
 2. c. 6.

Sæculum IV. cessurus erat, in mandatis dedit, ne in
A. C. 370. Palatium admitteretur. Nam Valentinianus tumidi vir erat ingenii, & præcipitis; præterea Justina uxor ejus, cum esset Ariana, mariti animum avertēbat, ne S. Episcopo honorem exhiberet. Postquam S. vir bis, terve in conspectum Principis venire frustra tentasset, ad arma sua domestica convertitur, cilicium induit, aspergitur cinere, nec bibit, nec edit, sed diu, noctuque in oratione perseverat. Die septimo apparuit ei Angelus, jubens, ut audacter Regiam ingrederetur. Ivit S. Martinus, Angeli promissus fretus, aperiuntur portæ, nemo euntem moratur, ad Imperatorem accedit; imperator procul venientem videns, cum indignatione quærit, quis aditum permisisset, & appropinquanti non assurrexit, sed sella ejus subito ardere visa, celeriter surgere coegit; tum agnoscens, divina virtute hæc agi, sæpius Sanctum ulnis complexus, quæcunque vellet, etiam antequam exposuisset, concessit. Sæpius quoque ad colloquium, & ad mensam admittitur; tandem abeunti magna obtulit munera, quæ S. vir, ne paupertatem læderet, accipere recusavit.

§. XXXI.

S. Martini pro fide labores.

Vita. c. 8. In vicinia urbis Turonensis erat quidam locus